

sagde disse sande Ord: Vi kunne ikke forsvare vor Neutralitet, vi kunne kun konstatere den.

Naar den nuværende Konseilspræsident staar, hvor han staar, er det utvivlsomt Politik, og det vilde der ikke være noget ondt i, hvis det ikke var en efter min Mening daarlig Politik, en Politik, der er i Strid med hans egen Fortid, i Strid med hele Venstres Fortid, med en Opfattelse, som ikke kan være forældet, efter hvad der senere er sket, for Forholdene ere ikke forandrede. Ja, Forsvarssagen, som man kalder den, Spørgsmaalet om Militærvæsenets Ordning, er Politik, og den militære Politik, som den højtærede Regering nu følger, er ikke blot Politik, det er efter min Mening Overklassepolitik, det er en Militæropfattelse, der er inspireret dem af en politisk Nødvendighed af at samle sig et moderat konservativt Regeringsflertal.

Jeg forstaar, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) med Rette kan føle sig misfornøjet ved de Forslag, som den højtærede Forsvarsminister har fremsat. Efter Møderne i Efteraaret, hvor den højtærede Konseilspræsident rejste rundt baade i Jylland, paa Fyn og paa Sjælland og fulgte det ærede Medlem fra Ringkøbing, som Skyggen følger Legemet, og erklærede Gang paa Gang for alle danske Landsdele, at den Mand „derovre“, han var den bedste Forsvarsminister, han var Manden, der var skikket til at føre Forsvarssagen igennem, og ingen kunde have gjort det som han — efter den ydmyge og beskedne Stilling, som den højtærede Forsvarsminister de første Maaneder af sin Ministertid indtog overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing, har det ærede Medlem Grund til at føle sig bittert krænkede over, at den højtærede Forsvarsminister nu ikke bliver i Rollen som Statholder for det ærede Medlem fra Ringkøbings Politik. Maaske har den højtærede Forsvarsminister ment, at Kommissionsflertallets Standpunkt var et saadant Standpunkt, at kun een eneste Mand her i Landet kunde føre det igennem, fordi det netop var afpasset efter denne ene Mands Temperament og Politik, men at han selv ikke var i Stand dertil under den forandrede politiske Situation, der indtraadte efter Alberti-Katastrofen, og saa har han

noget egennyttigt, som vi Mennesker nu en Gang ere, tænkt, at der var dog ingen Grund til, at han knækkede Halsen paa dette Standpunkt, hvorefter det ærede Medlem fra Ringkøbing kunde staa op og tilbyde sin Tjeneste paa ny. Den højtærede Forsvarsminister har ment, at han fremfor denne nærliggende Mulighed vilde foretrække at drive sin egen Politik. Men saa havde der jo været den Mulighed at gaa til venstre for Kommissionens Flertal, gaa til det Standpunkt, som den højtærede Forsvarsminister stod paa for 3 Aar siden. Hvis han frygtede, at Kommissionsflertallets Indstilling havde en Hældning til en enkelt Stormagt, altsaa ikke var fuldt ligelig overfor alle Stormagter, behøvede han jo ikke at gaa den Vej, han er gaaet, nemlig at føje en Landbefæstning omkring København til Kommissionens Indstilling, han kunde være gaaet den anden Vej og have taget Søbefæstningen bort, saa var der jo ogsaa Ligelighed, og saa vilde neppe nogen Stormagt have fundet, at der i et saadant Forslag var en Hældning til den ene fremfor til den anden.

For alle Partier er denne Sag som enhver anden Sag, der beskæftiger Lovgivningsmagten, Politik, Spørgsmaalet er kun, om det er mere eller mindre god Politik. Ogsaa for det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) er denne Sag Politik, men Politik ikke i Ordets bedste Forstand. Naar han forleden kunde sige, at han for Fredens Skyld et Øjeblik havde tænkt sig Muligheden af at acceptere Regeringens Forslag — for Fredens Skyld, det vil sige, for at faa Fred med Højre, det vil sige af rent politiske Grunde, med Fornægtelse af sin saglige Overbevisning —, gjorde denne Udtalelse af det ærede Medlem mig i høj Grad ondt, fordi den viser, at det ærede Medlem altsaa ikke tager udelukkende saglige Hensyn, men ogsaa tager politiske Hensyn. Det ærede Medlem smiler ad min Udtalelse om, at det gjorde mig ondt, men der er ingen Grund til at smile herover, disse Udtalelser ere alvorlig mente. Jeg vilde meget gerne have, at der skulde være den Garanti for, at man *ikke* gennemførte disse efter min Overbevisning landsfordærlige og ulykkebringende militære Forslag, at det